

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การค้นคว้าแบบอิสระเรื่องการใช้กระบวนการเรียนเพื่อรอบรู้ในการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. หลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539
 - 1.1 โครงสร้างหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา และอัตราเวลาเรียน
 - 1.2 เนื้อหาของหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา
 - 1.2.1 แนวคิดในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษหลัก 1-4
 - 1.2.2 จุดประสงค์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษหลัก 1-4
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการเรียนเพื่อรอบรู้
 - 2.1 ประวัติและทฤษฎีหลักของการเรียนเพื่อรอบรู้
 - 2.2 ความหมายของการเรียนเพื่อรอบรู้
 - 2.3 รูปแบบของการเรียนเพื่อรอบรู้
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ
 - 3.1 ความหมายของการเขียนภาษาอังกฤษ
 - 3.2 องค์ประกอบในการเขียนภาษาอังกฤษ
 - 3.3 หลักสำคัญในการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ
 - 3.4 การดำเนินการเรียนการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งประกอบด้วย
 - 3.4.1 การตั้งจุดประสงค์ในการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ
 - 3.4.2 ขั้นตอนในการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

3.4.3. การจัดกิจกรรมในการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

3.4.4. การจัดสื่อการเรียนการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

3.4.5. การวัดผลและการประเมินผลทักษะการเขียน

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. หลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539

โครงสร้างหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา และอัตราเวลาเรียน

หลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539 ได้กำหนดโครงสร้างหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา และอัตราเวลาเรียนไว้ดังนี้

ระดับภาษา (Proficiency Level)	ระดับชั้น (Class Level)	โครงสร้างวิชาและอัตราเวลาเรียน (Coursework and Time Allocation)
1. ระดับต้น (Beginner Level) แบ่งออกเป็น 3 ระดับคือ	ป.1 - ป.6	
1.1 ระดับความพร้อมพร้อม (Preparatory Level)	ป.1 - ป.2	ภาษาอังกฤษเตรียมความพร้อม (Preparatory English) ใช้เวลา 3 ภาคเรียน เริ่มเรียน ป.1 ภาคปลาย เวลาเรียน 6 คาบ/สัปดาห์ (ป.1 120 คาบ/ปี ป.2 240 คาบ/ปี)
1.2 ระดับอ่านออกเขียนได้ (Literacy Level)	ป.3 - ป.4	ภาษาอังกฤษอ่านออกเขียนได้ (Literacy English) ใช้เวลา 4 ภาคเรียน เวลาเรียน 6 คาบ/สัปดาห์ (240 คาบ/ปี)
1.3 ระดับมาตรฐานพื้นฐาน ตอนต้น (Beginner Fundamental Level)	ป.5 - ป.6	ภาษาอังกฤษหลัก 1-4 (Fundamental English) ใช้เวลาเรียน 4 ภาคเรียน เวลาเรียน 15 คาบ/สัปดาห์ (600 คาบ/ปี)

ในระดับประถมศึกษา 1 คาบ เท่ากับ 20 นาที

(กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2539, หน้า 5,10)

เนื้อหาของหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา

หลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา เป็นหลักสูตรสำหรับผู้เรียนจัดแบ่งเป็น 3 ระดับได้แก่ ระดับเตรียมความพร้อม ระดับอ่านออกเขียนได้และระดับมาตรฐานพื้นฐานตอนต้น ทั้ง 3 ระดับแบ่งวิชาเป็นกลุ่มใหญ่ดังนี้

1. ภาษาอังกฤษเตรียมความพร้อม (Preparatory English) จัดสอนในระดับประถมศึกษาปีที่ 1-2
2. ภาษาอังกฤษอ่านออกเขียนได้ (Literacy English) จัดสอนในระดับประถมศึกษาปีที่ 3-4
3. ภาษาอังกฤษหลัก 1-4 (Fundamental English) จัดสอนในระดับประถมศึกษาปีที่ 5-6

แนวคิดในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษหลัก 1-4

ภาษาอังกฤษหลัก 1-4 เป็นระดับที่สูงขึ้นจากภาษาอังกฤษเตรียมความพร้อมและภาษาอังกฤษอ่านออกเขียนได้ การเรียนในระดับนี้เน้นการใช้ภาษาที่ถูกต้องตามหลักภาษาและถูกต้องตามมารยาททางสังคมของการใช้ภาษา มีการฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ที่หลากหลายขึ้นโดยมีการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยการฟัง พูด อ่าน และเขียน พัฒนาความสามารถในการสื่อสารตามสถานการณ์จริง เรียนรู้คำศัพท์เพิ่มขึ้นโดยขยายวงคำศัพท์กว้างออกไปจากสิ่งที่อยู่ใกล้ตัว และขยายวงคำศัพท์ที่มีความหมายเป็นนามธรรม เรียนรู้ภาษาท่าทางการลงเสียงหนักเบา ตลอดจนถึงจังหวะและทำนองเสียง เพื่อสื่อความหมายได้อย่างถูกต้องเหมาะสมตามวัฒนธรรมและบริบทสถานการณ์ รู้จักใช้สื่อต่างๆ รวมทั้งการใช้พจนานุกรมเป็นเครื่องช่วยในการเรียนรู้ และพัฒนาความสามารถทางภาษาให้เพิ่มมากขึ้น มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษและเห็นประโยชน์ของภาษาอังกฤษ

จุดประสงค์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษหลัก 1-4

1. เพื่อให้สามารถสื่อสารด้วยการฟัง พูด อ่าน และเขียนอย่างถูกต้อง ชัดเจน และเหมาะสมกับระดับภาษาที่เขียน
2. เพื่อให้สามารถใช้ภาษาอังกฤษเป็นพื้นฐานที่จะศึกษาในระดับสูงขึ้น มีความรู้ความเข้าใจหลักเกณฑ์การใช้ภาษา
3. เพื่อให้สามารถพูด ฟัง และสนทนาเป็นภาษาอังกฤษอ่านออกเสียง และอ่านจับใจความได้

4. เพื่อให้สามารถสื่อด้วยการเขียนเป็นภาษาอังกฤษ ด้วยการเขียนข้อความและคำพูดต่างๆ ได้ด้วยอักษรตัวพิมพ์และอักษรตัวเขียน สะกดคำถูกต้อง และใช้เครื่องหมายวรรคตอนถูกต้อง

5. เพื่อให้สามารถใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือ ในการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมโดยใช้สื่อประเภทต่างๆ ทั้งสื่อสิ่งพิมพ์ พจนานุกรมและสื่ออื่นๆ

6. เพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมในบริบทภาษาที่สื่อสาร

7. เพื่อให้มีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษและมีนิสัยรักการอ่าน

(กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2539, หน้า 12-14)

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการเรียนเพื่อรอบรู้

ประวัติทฤษฎีหลักการเรียนเพื่อรอบรู้

วิกา รั้งงาม (2534, หน้า 14-15) ได้ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับประวัติทฤษฎีหลักการเรียนเพื่อรอบรู้และเสนอได้ดังนี้ แนวคิดเกี่ยวกับหลักการเรียนเพื่อรอบรู้ (Mastery Learning) ได้เริ่มมีตั้งแต่ปี ค.ศ.1922 โดย วอส์นเบิร์น (Wasburne) ได้เสนอแนวการสอนที่ระบบหนึ่งเรียกว่า Winnetka Plan และในปี 1926 มอริสัน (Morrison) ได้พัฒนาแนวการสอนที่มีลักษณะที่คล้ายกันขึ้นใช้ที่โรงเรียนสาธิตของมหาวิทยาลัยชิคาโก เรียกว่า Morrison Plan แนวการสอนทั้งสองมีลักษณะคล้ายกันหลายประการ ซึ่งมีหลักการโดยทั่วๆ ไป ดังนี้

ประการแรก ให้นิยามคำว่า รอบรู้ (Mastery) ในลักษณะของวัตถุประสงค์ คือ เรียนแล้วบรรลุวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอน ซึ่งในทฤษฎีของวอส์นเบิร์น หมายถึง วัตถุประสงค์เฉพาะด้านพุทธิพิสัย (Cognitive) แต่สำหรับของ มอริสัน หมายถึง วัตถุประสงค์ทั้งสามด้าน คือ พุทธิพิสัย (Cognitive) จิตพิสัย (Affective) และทักษะพิสัย (Psychomotor)

ประการที่สอง เนื้อหาหรือประสบการณ์การเรียนการสอนจัดในรูปของหน่วยการเรียน ซึ่งแต่ละหน่วยจะประกอบด้วยเนื้อหา ประสบการณ์ อุปกรณ์ และกิจกรรมที่จะช่วยให้นักเรียนสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ของการเรียนเมื่อจบหน่วยการเรียนแล้ว

ประการที่สาม นักเรียนต้องรอบรู้ในแต่ละตอน คือ ทำคะแนนได้ถึงเกณฑ์ที่ตั้งไว้ก่อนที่
จะเริ่มเรียนเนื้อหาต่อไป เพราะถือว่าเนื้อหาที่มีลำดับขั้นตอนของการเรียนรู้ (Hierarchy of Learning)
การเรียนในตอนต่อไปต้องใช้ความรู้ตอนต้น ๆ ด้วย

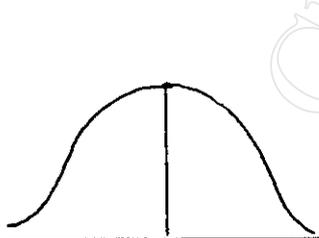
ประการที่สี่ มีการทดสอบเพื่อวินิจฉัยปัญหาการเรียนภายหลังจบกระบวนการเรียนใน
แต่ละหน่วยการเรียน ผลการสอบจะแจ้งให้นักเรียนรับรู้ว่านักเรียนมีความรอบรู้ในเนื้อหาแต่ละ
หน่วยหรือไม่ คะแนนจากการสอบจะเป็นสิ่งเสริมแรงในการเรียนและไม่นำมาคิดระดับคะแนน
ภายหลัง

ประการที่ห้า นำผลของการทดสอบมาวินิจฉัยปัญหานักเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์ ตามแนว
การสอนของ Winnetka Plan จะให้คำแนะนำนักเรียนและให้นักเรียนนำคำแนะนำไปปรับปรุง
ตัวเอง ส่วน Morrison Plan จะให้ความช่วยเหลือนักเรียนหลายรูปแบบ คือ สอนใหม่เป็นกลุ่ม
รายบุคคล จัดกิจกรรมการเรียนใหม่ หรือแนะนำวิธีการเรียนใหม่ให้นักเรียน

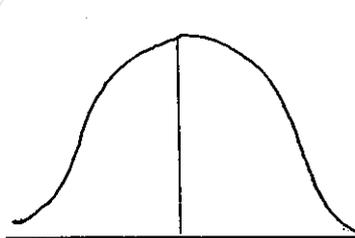
ประการสุดท้าย คือ เวลาของการเรียนไม่ถูกกำหนดตายตัวเหมือนกับการเรียนปกติ
Winnetka Plan จะให้นักเรียนแต่ละคนเรียนบทเรียนตามความสามารถของตนเอง จะใช้เวลา
เท่าใด ก็เป็นเรื่องของแต่ละคนไม่เกี่ยวกัน เพราะต่างคนต่างเรียนตามความสามารถของตน
สำหรับ Morrison Plan เวลาจะขึ้นอยู่กับครูผู้สอนเห็นว่า นักเรียนส่วนใหญ่ในชั้นเรียนมีผลสัมฤทธิ์
ในระดับที่น่าพอใจแล้ว จึงเลื่อนไปเรียนในหน่วยการเรียนต่อไป

แนวคิดตามแนวการสอนของวอลสันเบิร์นและมอร์ริสัน เป็นที่แพร่หลายในปี ค.ศ.1930 หลัง
จากนั้นแนวคิดตามแนวการสอนนี้ก็คลายความนิยมลง เนื่องจากการที่สหภาพโซเวียตรุสเซียประสบความสำเร็จ
ในการส่งจรวดออกนอกโลก ทำให้ชาวอเมริกันหันมาสนใจมุ่งส่งเสริมเฉพาะเด็กที่เก่ง
เท่านั้น ในปี ค.ศ.1960 เริ่มมีเสียงวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับผลิตผลของการจัดการศึกษาโดยมุ่งแต่การ
แข่งขันเปรียบเทียบ และในปีนี้ได้มีสื่อการเรียนการสอนชนิดใหม่เกิดขึ้น เรียกว่า บทเรียนโปรแกรม
ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ พรรณี ช.เจนจิต (2528, หน้า 67) ที่กล่าวว่า บทเรียนโปรแกรมเป็นสื่อที่
ช่วยลดปัญหาความแตกต่างระหว่างบุคคล และแนวคิดพื้นฐานของบทเรียนโปรแกรมเน้นเกี่ยวกับ
วัตถุประสงค์ในการสอนแต่ละหน่วยการเรียน ซึ่งมีลักษณะคล้ายทฤษฎีการเรียนรู้ ดังนั้น
ความคิดเกี่ยวกับการเรียนเพื่อรอบรู้ จึงได้รับการรื้อฟื้นขึ้นมาอีกครั้ง

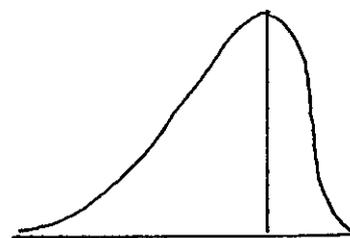
ต่อมา บลูม (Bloom, 1976, p.4) ได้นำรูปแบบการเรียนรู้ของแครีโรลล์ที่เกี่ยวกับแนวการสอนของเขาในบทความเรื่อง A Model of School Learning ซึ่งเป็นแนวคิดพื้นฐานของทฤษฎีการเรียนรู้เพื่อรอบรู้ ซึ่ง แครีโรลล์ ได้กำหนดแนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้ คือ การให้เวลาที่นักเรียนต้องการอย่างเพียงพอ เพราะถ้านักเรียนไม่มีเวลาในการเรียนอย่างพอเพียงแล้วปริมาณการเรียนรู้ของนักเรียนจะแปรผันตามสัดส่วนของเวลาที่ใช้ในการเรียนจริง ต่อเวลาที่จำเป็นสำหรับการเรียนสำหรับเวลาที่ใช้ในการเรียนจริง แครีโรลล์ ยังแบ่งเป็นเวลาที่นักเรียนพยายามเอาใจใส่จดจ่อกับบทเรียนจริงๆ กับเวลาที่ได้รับอนุญาตให้เรียนตามที่ครูกำหนดให้ และเวลาที่จำเป็นสำหรับการเรียนของนักเรียนแต่ละคนยังขึ้นอยู่กับองค์ประกอบย่อยๆ คือ ความถนัดในการเรียนเรื่องนั้นๆ คุณภาพการสอนของครูและความสามารถที่จะเข้าใจบทเรียนนั้นๆ มาเป็นพื้นฐานในการจัดการเรียนการสอน และให้ชื่อว่า การเรียนเพื่อรอบรู้ แนวคิดตามแนวการสอนของ บลูม ได้แปลความหมายจากทฤษฎีของ แครีโรลล์ ว่าถ้าความสามารถหรือความถนัดของนักเรียนมีการแจกแจงเป็นโค้งปกติ และนักเรียนได้รับการสอนอย่างเดียวกัน ให้เวลาในการเรียนเท่ากันทุกคนแล้ว ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนจะมีการแจกแจงเป็นโค้งปกติด้วย สหสัมพันธ์ระหว่างความถนัดกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะมีค่าค่อนข้างสูง แต่ถ้าได้จัดคุณภาพของการสอน และเวลาที่ใช้ในการเรียนแตกต่างกันตามความเหมาะสมของบุคคลแล้ว นักเรียนส่วนใหญ่จะเรียนได้ถึงเกณฑ์รอบรู้ที่ตั้งไว้ ซึ่งค่าสหสัมพันธ์ระหว่างความถนัดและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะมีค่าใกล้ศูนย์ ดังแสดงในรูปกราฟต่อไปนี้ (Bloom, 1976, p.36-37)

ความถนัดของนักเรียนที่จะเรียนวิชาหนึ่ง

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่เกิดจากการสอนที่เหมือนกันและใช้เวลาเท่ากัน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่เกิดจากการสอนที่ต่างกันและให้เวลาที่ต่างกันตามความแตกต่าง

บลูม ได้สรุปหลักการสำคัญของทฤษฎีการเรียนรู้เพื่อรอบรู้ ว่า คนทุกคนหรือเกือบทุกคนสามารถเรียนวิชาที่จัดสอนในโรงเรียนจนถึงขั้นรู้วิชานั้นเป็นอย่างดี ถ้าสามารถจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับแต่ละคน และให้เวลาสำหรับเรียนวิชานั้นๆ แก่เขาามากเพียงพอกับความสามารถที่จะเรียนในระหว่างที่เรียนนั้นเขาก็จะได้รับความช่วยเหลือได้มีการแก้ไขข้อบกพร่องในการเรียนหรือข้อติดขัดของเขาอย่างทันที่

ในปี 1986 ฮอททคิส (Hotchkis, อ้างในวิภา รัชงาม, 2534, หน้า 16) ได้ศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของ แครโรลล์ และหลักการเรียนเพื่อรอบรู้ของ บลูม มาประยุกต์และจัดเป็นรูปแบบการเรียนรู้เพื่อรอบรู้อีกแนวทางหนึ่ง ซึ่งรูปแบบการเรียนของ ฮอททคิส เน้นการสอนให้เกิดสิ่งต่อไปนี้ คือ

1. การสอนให้เกิดความแม่นยำ (Precision Teaching)
2. การสอนให้เกิดความคิดรวบยอด (Teaching Concept)
3. การปรับพฤติกรรม (Behavioral Modification)

ความหมายของการเรียนเพื่อรอบรู้

นักการศึกษาและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนเพื่อรอบรู้ได้ให้ความหมายและแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนเพื่อรอบรู้ไว้ดังต่อไปนี้

แครโรลล์ (Carroll, อ้างในวิภา รัชงาม, 2534, หน้า 37) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนเพื่อรอบรู้ว่าเดิมเราคิดว่าสติปัญญาหรือความถนัดทางการเรียนสัมพันธ์กับการเรียนในวิชาต่างๆ ของนักเรียน เช่น นักเรียนที่มีสติปัญญาต่ำ หรือความถนัดต่ำก็มักจะเรียนคณิตศาสตร์ได้ไม่ดี ซึ่งเป็นความคิดที่ไม่ถูกต้องนัก แครโรลล์ กล่าวว่า ถ้าหากเราสามารถหาวิธีการสอนให้เหมาะสมกับความแตกต่างของนักเรียนแต่ละคน และให้เวลาในการเรียนเพียงพอแล้วเด็กที่มีสติปัญญาไม่ดีหรือมีความถนัดต่ำ ก็สามารถเรียนได้เท่าเทียมกับผู้ที่มีสติปัญญาสูง

บลูม (Bloom, 1976, p.4) ได้ให้ความหมายของการเรียนเพื่อรอบรู้ว่าเป็นระบบการเรียนการสอนที่พยายามปรับให้เหมาะสมกับความแตกต่างระหว่างบุคคล เพื่อให้ นักเรียนทุกคนพัฒนาอย่างเต็มที่ตามจุดประสงค์การสอนที่กำหนดไว้ มีการแก้ไขข้อบกพร่องในระหว่างที่เรียนเมื่อ

สิ้นสุดการสอนแล้วนักเรียนทุกคนจะต้องมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับสูงโดยไม่คำนึงถึงความรู้หรือสติปัญญาเดิมที่แตกต่างกัน

ทอร์เชน (Torshen, 1977, p.41) ได้ให้ความหมายของการเรียนเพื่อรอบรู้ว่าเป็นรูปแบบของการสอนที่ประกอบไปด้วยวัตถุประสงค์ของการเรียน การประเมินผลก่อนเรียน การวินิจฉัย การประเมินผล การกำหนดเงื่อนไขการเรียน และการประเมินผลหลังการเรียน ซึ่งในการจัดการเรียนการสอนนั้นจะมีการใช้กิจกรรมการเรียนการสอนที่หลากหลายโดยครูและนักเรียนจะเป็นผู้ร่วมกันในการกำหนดเงื่อนไขการจัดการชั้นเรียนและการเลือกวิธีการเรียนการสอนในชั้นเรียน

ในประเทศไทย ได้มีผู้สนใจและศึกษาเกี่ยวกับหลักการเรียนเพื่อรอบรู้ และได้ให้ความหมายของการเรียนเพื่อรอบรู้ไว้ดังนี้

ผดุงชาติ สุวรรณวงศ์ (2520, หน้า 8) ให้ความหมายของการเรียนเพื่อรอบรู้ว่าเป็น ความต้องการให้ผู้เรียนมีความรู้ ความสามารถอย่างแท้จริง หรือให้ผู้มีความเชี่ยวชาญในสิ่งที่เรียนสมกับคำว่า Mastery

สุรพล เกียนวัฒนา (2521, หน้า 1) กล่าวว่า การเรียนเพื่อรอบรู้เป็นปรัชญาด้านหนึ่งเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน นักเรียนเกือบทุกคนสามารถเรียนเรื่องราวสาระต่างๆ ที่เขาได้รับการสอน แต่ต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขว่า การสอนนั้นต้องเป็นการสอนที่มีประสิทธิภาพ

อาคม จันทสุนทร (2521, หน้า 2) ได้ให้ความหมายของการเรียนเพื่อรอบรู้ว่าเป็น การเรียนเพื่อให้รู้จริง รู้เต็มเม็ดเต็มหน่วย รู้เป็นกอบเป็นกำในเรื่องนั้นๆ รู้อย่างแน่นอน จับสิ่งที่เรียนให้มันเหมือนเป็นนายเหนือสิ่งที่เรียน

รุจิรั ภู่อาระ (2530, หน้า 35) ให้ความหมายของการเรียนเพื่อรอบรู้ว่าเป็นวิธีการเรียนที่คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลเป็นสำคัญ โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะช่วยให้ผู้เรียนทุกคนหรือเกือบทุกคนประสบความสำเร็จตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้

จากความหมายและแนวคิดของการเรียนเพื่อรอบรู้ที่กล่าวมา พอสรุปได้ว่า การเรียนเพื่อรอบรู้ หมายถึง กระบวนการเรียนการสอนที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาการเรียนของนักเรียนให้มีความรู้ ความสามารถในเนื้อหาวิชาที่เรียนถึงเกณฑ์ที่ตั้งไว้ให้มากที่สุด โดยคำนึงถึงความ

แตกต่างระหว่างบุคคล การปรับปรุงการเรียนการสอน และการใช้เวลาเรียนอย่างเพียงพอกับความต้องการของผู้เรียน

รูปแบบของการเรียนเพื่อรอบรู้

การเรียนเพื่อรอบรู้ได้มีนักการศึกษาหลายท่านได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนเพื่อรอบรู้ ดังเช่น

รูปแบบการเรียนเพื่อรอบรู้ของ แครีโรลล์

แครีโรลล์ (Carroll, อ้างในวิภา รังงาม, 2534, หน้า 17) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับแนวการสอนของเขาในบทความเรื่อง A Model of School Learning ซึ่งเป็นแนวคิดพื้นฐานของทฤษฎีการเรียนเพื่อรอบรู้ แครีโรลล์ ได้ให้ข้อสังเกตในการทำการสอนให้เป็นเรื่องง่ายว่าจะจัดอย่างไร และยังได้เสนอแนะหน้าที่ของครูในการจัดกระบวนการเรียนไว้ดังนี้

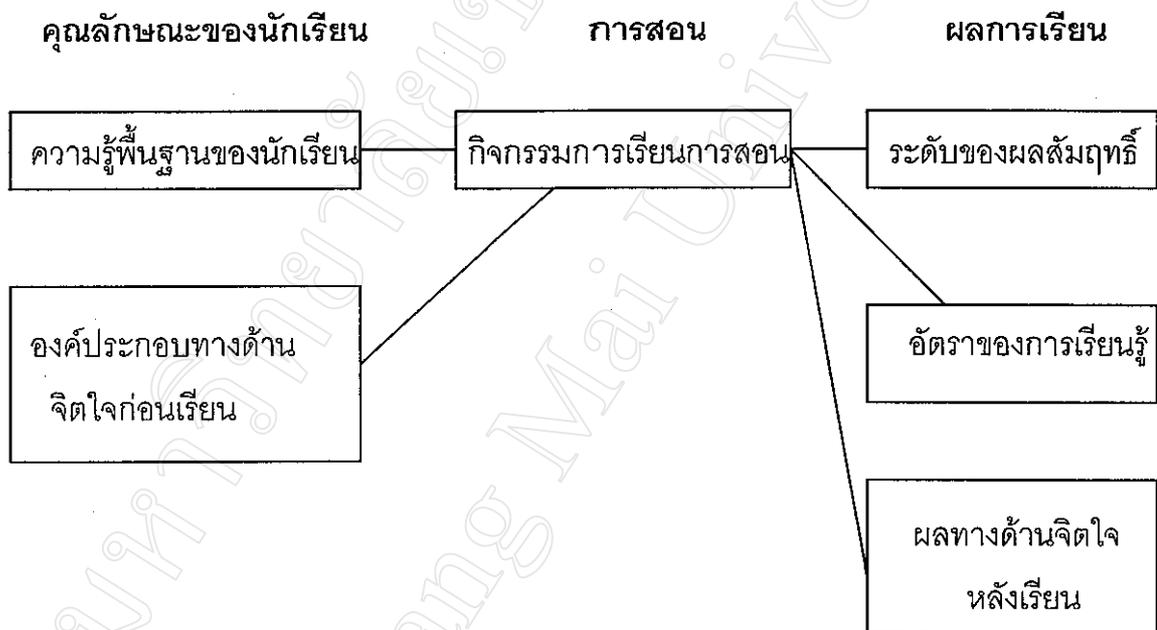
1. กำหนดให้แน่นอนในสิ่งที่จะให้นักเรียนเรียน
2. กระตุ้นให้กำลังใจให้นักเรียนอยากเรียน
3. จัดหาวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ เพื่อช่วยในการเรียนการสอน
4. ใช้อุปกรณ์ให้เหมาะสมกับนักเรียนแต่ละคน
5. เป็นผู้ช่วยเหลือส่งเสริมความก้าวหน้าของนักเรียน
6. วินิจฉัยความยากลำบากในการเรียนและจัดการสอนซ่อมเสริม
7. ให้คำยกย่องชมเชยและกระตุ้นให้กำลังใจนักเรียนที่ทำดี
8. จัดให้มีการทบทวนและฝึกหัด
9. พยายามรักษาอัตราการเรียนรู้ของนักเรียนให้อยู่ในระดับสูง

รูปแบบการเรียนเพื่อรอบรู้ของ บลูม

บลูม (Bloom, 1976, p. 11-12) ได้นำรูปแบบการเรียนของ แครีโรลล์ มาเป็นพื้นฐานในการเสนอแนวคิดในการจัดการเรียนการสอนและให้ชื่อว่า การเรียนเพื่อรอบรู้ (Mastery Learning) บลูม ได้สรุปหลักการสำคัญของทฤษฎีการเรียนเพื่อรอบรู้ว่าวิธีการเรียนเพื่อรอบรู้เป็นวิธีการเรียนที่คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลเป็นสำคัญ โดยการจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับคุณลักษณะของแต่ละคน วิธีการเรียนแบบนี้มีจุดมุ่งหมายที่จะช่วยให้เด็กทุกคนบรรลุถึงเกณฑ์

ที่ตั้งไว้ โดยการจัดการเรียนการสอนให้มีคุณภาพคนบรรลุถึงเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ซึ่งจะเป็นสิ่งสำคัญที่จะส่งผลต่อความสำเร็จของนักเรียนโดยตรง และได้นำคุณภาพของการสอนและองค์ประกอบอื่นๆ มาจัดเป็นรูปแบบการเรียนเพื่อรอบรู้ที่ใช้ในการสอนในโรงเรียน ซึ่งสรุปเป็นแผนภูมิรูปแบบการเรียนรู้ได้ดังนี้

รูปแบบการเรียนรู้ในโรงเรียนของ บลูม

รูปแบบการสอนเพื่อรอบรู้ของ ฮอททคิส

ฮอททคิส (Hotchkis, อ้างใน วิภา รั้งงาม, 2534, หน้า 24-34) สนใจเรื่องรูปแบบการเรียนเพื่อรอบรู้และศึกษาค้นคว้าพบว่ารูปแบบการเรียนรู้ของ แครีโรลล์ ยังขาดความสำคัญในการนำประสบการณ์เดิมของผู้เรียนมาสัมพันธ์กับการสอน ส่วนรูปแบบของการเรียนของบลูมที่พัฒนามาจากแนวคิดของแครีโรลล์นั้น ฮอททคิสเห็นว่าถ้าจะให้ประสบผลสำเร็จยิ่งขึ้นต้องเพิ่มองค์ประกอบอีก 3 ประการ คือ

1. การสอนให้เกิดความคิดรวบยอด (Teaching Concept)
2. การสอนให้เกิดความแม่นยำ (Precision Teaching)
3. การปรับเปลี่ยนพฤติกรรม (Behavioral Modification)

ในด้านการสอน ฮอทชคิสได้นำแนวการพัฒนาการเรียนรู้ของนักศึกษามารับปรุงและพัฒนา รูปแบบการสอนใหม่ ซึ่งมีความสอดคล้องและเหมาะสมกับหลักการเรียนเพื่อรอบรู้ แล้วพัฒนาเป็นขั้นตอนการสอนแบ่งออกเป็น 5 ขั้น คือ

1. ขั้นการรับรู้ ในขั้นนี้ครูเริ่มเสนอเนื้อหาใหม่ให้นักเรียน นักเรียนเริ่มเรียนรู้และได้รับปัจจัยสำคัญด้านต่างๆ ได้แก่ เจตคติ ความคิดรวบยอด ความรู้ ความเข้าใจ ผู้เรียนจะเริ่มลองผิดลองถูกกับสิ่งที่เรียนรู้ ความถูกต้องและแม่นยำในการเรียนรู้จะมีน้อย ในขั้นนี้ครูผู้สอนควรดำเนินการ ดังนี้

- 1.1 จัดเรียงเนื้อหาในหลักสูตรตามลำดับความยากง่ายให้เนื้อหา มีความสัมพันธ์กัน
- 1.2 กำหนดเวลาที่เหมาะสมในการเรียนแต่ละบทเรียน
- 1.3 เตรียมแบบทดสอบซึ่งประกอบด้วยแบบทดสอบย่อยและแบบทดสอบรวม
- 1.4 กำหนดแผนการสอนโดยเน้นการสอนให้เกิดความคิดรวบยอดแก่

นักเรียนเป็นสำคัญ เมื่อทำการสอนผู้สอนควรสังเกตในเรื่องต่อไปนี้

1. ความเหมาะสมของเวลาที่ให้นักเรียนแต่ละคนและแต่ละบทเรียน
2. ความยากง่ายเหมาะสมกับทักษะพื้นฐานของนักเรียน
3. ปัญหาที่อาจเกิดขึ้นในระหว่างการเรียนรู้ของนักเรียน

2. ขั้นเกิดความคล่องตัว ในขั้นนี้นักเรียนจะได้รับการฝึกฝนทักษะจนเกิดความคล่องแคล่วในเนื้อหา หลังจากนักเรียนได้เรียนรู้และเกิดความคิดรวบยอดที่ถูกต้องแล้ว การปฏิบัติของนักเรียนจะเพิ่มความถูกต้องมากขึ้น ดังนั้นผู้สอนต้องเตรียมกิจกรรมการสอนให้มากพอเพื่อฝึกให้นักเรียนเกิดความคล่องแคล่ว แม่นยำ และรวดเร็วในบทเรียน

3. ขั้นเกิดความคงทน ขั้นนี้จะสืบเนื่องมาจากความคล่องตัวในเนื้อหา อันเนื่องมาจากการฝึกปฏิบัติของผู้เรียนในขั้นที่ 2 ความคงทนของความรู้ที่ได้รับจะอยู่ได้นานและไม่ลืม เนื่องจากมีความแม่นยำในสิ่งที่เรียนจากการปฏิบัติและประสบการณ์ในการลองผิดลองถูกมาหลายครั้งแล้ววิธีการที่จะพิจารณาว่าผู้เรียนจำได้นาน และถาวรในส่วนที่มีความจำเป็นต่อการเรียนในบทเรียนต่อไปคือ การทดสอบอย่างสม่ำเสมอ อีกทั้งมอบหมายงานให้ทำเพื่อให้รู้ว่าเป็นเรื่องสำคัญ

4. ชื่อนำไปประยุกต์ ในขั้นนี้เมื่อนักเรียนมีความชำนาญในความรู้ที่เรียนมา การนำไปใช้ในที่นี้เป็นการเพิ่มประสบการณ์ของผู้เรียนโดยเน้นที่การแก้ปัญหาจากเหตุการณ์สมมติในห้องเรียน ทั้งนี้เป็นความจำเป็นของครูต้องพิจารณาว่า การนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ของนักเรียน ถ้ามีเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสภาพแวดล้อมเป็นประจำ ครูอาจนำเหตุการณ์ทั้งหมดมากำหนดเป็นภาพการแก้ปัญหาเพียงเล็กน้อย สำหรับเหตุการณ์ที่ไม่มีโอกาสเห็น ครูควรจัดสอนหรือให้เป็นข้อแก้ปัญหาให้มากและบ่อยครั้ง เพื่อให้ให้นักเรียนได้มีโอกาสในการแก้ปัญหาให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ และเป็นการเพิ่มความชำนาญในการแก้ปัญหาให้นักเรียนด้วย

5. ขั้นปรับใช้ให้ถูกกับสถานการณ์ ในขั้นนี้นักเรียนจะสามารถนำความรู้มาดัดแปลงหรือปรับให้ใช้ได้ทุกๆ สถานการณ์ที่นักเรียนมีโอกาสในการแก้ปัญหาจริงในชีวิตประจำวัน ซึ่งอาจจัดทำเป็นเหตุการณ์สมมติเพื่อให้นักเรียนเห็นแนวทาง โดยมีครูเป็นผู้แนะนำ ถ้านักเรียนไม่สามารถแก้ปัญหาเองได้ถูกต้อง ในขั้นเรียนนักเรียนต้องคิดตัดสินใจและลงมือกระทำด้วยตนเอง หากเกิดข้อผิดพลาด นักเรียนจะพยายามทบทวนและหาแนวทางแก้ไขต่อไปด้วยตนเอง

ปัจจัยสำคัญในการเรียนเพื่อรอบรู้ของ ฮอททชคิส

ฮอททชคิส ได้พัฒนารูปแบบการเรียนเพื่อรอบรู้ขึ้นมาใหม่เพราะเห็นว่ารูปแบบการเรียนเพื่อรอบรู้สามารถแก้ปัญหาในการเรียนการสอนได้เป็นอย่างดี เมื่อฮอททชคิสได้ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนตามแนวคิดของแคโรโรลล์ และรูปแบบการเรียนรู้อิงของบลูมแล้วพบว่า ปัจจัยสำคัญอีก 3 ประการที่จะช่วยส่งผลให้รูปแบบการเรียนเพื่อรอบรู้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ซึ่งปัจจัย 3 ประการนั้นคือ การสอนให้เกิดความคิดรวบยอด การสอนเพื่อให้เกิดความแม่นยำ และการปรับพฤติกรรมซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

การสอนให้เกิดความคิดรวบยอด

ความคิดรวบยอด คือ แนวคิดหรือความคิดที่เป็นกระบวนการทางสมอง ซึ่งจะเกิดขึ้นเร็วหรือช้า มีผลมาจากการถ่ายโอนความรู้เดิมไปสู่การเรียนรู้สิ่งใหม่

จากความหมายของความคิดรวบยอดที่นักการศึกษาให้ไว้พอสรุปได้ว่า ความคิดรวบยอดคือ ความคิดความเข้าใจของคนที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เป็นข้อสรุปรวมของสิ่งนั้นๆ

นักจิตวิทยาและนักการศึกษาที่มีความเห็นว่าครูผู้สอนควรพยายามสร้างให้นักเรียนเกิดความคิดรวบยอดในสิ่งต่างๆ ให้มากที่สุด ยิ่งนักเรียนมีความคิดรวบยอดต่อสิ่งต่างๆ มากเพียงใด ถูกต้องเพียงใด ย่อมแสดงว่านักเรียนมีความคิดที่กว้างขวางขึ้น มีแนวโน้มที่จะเป็นคนที่รู้จักใช้เหตุ ใช้ผลในการศึกษาสิ่งแวดล้อมมากขึ้นจึงนับเป็นปัจจัยที่สำคัญต่อการดำรงชีวิตอย่างมีประสิทธิภาพในสังคมปัจจุบันนอกจากนั้นความคิดรวบยอดยังช่วยให้รู้ และจำสิ่งแวดล้อมใหม่ๆ ได้ง่ายขึ้น และรวดเร็ว ดังนั้นในการสอนนักเรียน ครูไม่ควรมุ่งให้นักเรียนจำสิ่งที่เรียนอย่างเดียว แต่ควรให้นักเรียนมีความคิดรวบยอดในเรื่องต่างๆ ที่ถูกต้อง เช่นการที่นักเรียนท่องหนึ่งถึงสิบได้คล่องแต่ยังไม่เข้าใจว่า หนึ่งคืออย่างไร ต่างจากสองเพราะเหตุใด เช่นนี้ แสดงว่านักเรียนท่องจำได้แต่ยังไม่ มีความคิดรวบยอดเกี่ยวกับจำนวน ถึงแม้ว่าความจำเป็นส่วนประกอบที่จำเป็นของความคิดรวบยอด แต่ความจำก็ไม่ใช่ว่าความคิดรวบยอด ความคิดรวบยอดเป็นเรื่องของความคิดความเข้าใจที่เกิดมาจากการใช้เหตุใช้ผล และการจัดระเบียบความคิดเข้าด้วยกัน และยังได้เน้นถึงการสร้างความคิดรวบยอดที่ถูกต้องว่าเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้การเรียนรู้เกิดขึ้นได้ ฮอททซิดได้สรุปกระบวนการสร้างความคิดรวบยอด แบ่งออกเป็น 2 กระบวนการ คือ

1. การสรุปความ (Generalization) คือ การสรุปลักษณะหลักการที่เหมือนกันและสามารถประยุกต์นำไปใช้ได้ เช่น เด็กเล็กรู้จักคำว่า “สุนัข” ก็มักจะเรียกสัตว์อื่นๆ ที่มีสี่ขาว่า “สุนัข”หมด ซึ่งเป็นการนำไปใช้ในสถานการณ์อื่น

2. การจำแนก (Discrimination) คือ ความสามารถในการแยกแยะความแตกต่างได้ เช่น หลังจากเด็กรู้จักคำว่า “สุนัข” แล้ว ในเวลาต่อมาเด็กรู้ความหมายโดยจำแนกรูปร่าง ลักษณะของสุนัขได้ว่า สุนัขมีหลายพันธุ์ หลายขนาด เป็นต้น

กล่าวโดยสรุปแล้ว การสอนความคิดรวบยอดที่ดี คือ การใช้กลวิธีการสอนที่เหมาะสมที่จะสร้างความคิดรวบยอดที่ถูกต้อง ซึ่งจะส่งผลให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ด้วยความสนใจและนำความรู้นั้นไปใช้แก้ปัญหาในชีวิตประจำวันได้ในที่สุด

การสอนให้เกิดความแม่นยำ

การสอนให้เกิดความแม่นยำ หมายถึง การสอนอย่างถูกต้องตรงจุดประสงค์ และรวดเร็ว เป็นการสอนเพื่อแก้ไขและส่งเสริมให้เกิดความชำนาญในการแก้ปัญหา

การสอนให้เกิดการเรียนรู้ได้รวดเร็วและตรงตามจุดประสงค์นี้ ฮอททคิส ใช้แบบฝึก เป็นเครื่องมือ ซึ่งแบบฝึกของ ฮอททคิส มีลักษณะพิเศษจากแบบฝึกทั่วไปคือ แบบฝึกแต่ละแบบ จะต้องกำหนดเกณฑ์ของปริมาณงาน กำหนดเกณฑ์ของเวลา และการบันทึกความก้าวหน้า ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

แบบฝึก

แบบฝึกที่ใช้ในการสอนให้เกิดความแม่นยำ รวดเร็ว และตรงจุดประสงค์ตามวิธีการ ของ ฮอททคิส มีลักษณะคล้ายแบบทดสอบย่อย จะต่างกันตรงที่ปริมาณของงานหรือข้อปัญหา แบบฝึกแต่ละแบบจะกำหนดข้อปัญหามากน้อยขึ้นอยู่กับจำนวนเนื้อหาและระดับชั้นของผู้เรียน ซึ่งแตกต่างกันออกไป แบบฝึกหนึ่งอาจจะมีข้อปัญหา 10, 20, 30, หรือ 40 ก็ได้ ในการใช้แบบฝึก จะต้องกำหนดเกณฑ์จำนวนข้อที่ผู้เรียนสามารถทำได้ภายในเวลาที่กำหนด โดยจะให้เริ่มทำใน เวลาสั้นๆ ก่อน ซึ่งอาจเป็น 2-3 นาที และบันทึกผลที่ได้ถูกต้องและผิดพลาดจนเห็นว่าผู้เรียน ทำได้ถูกต้องถึงเกณฑ์ที่กำหนด ก็ให้เรียนเรื่องต่อไป

ประโยชน์ของแบบฝึก

การที่นักเรียนได้ทำแบบฝึกแล้วเหมือนกับนักเรียนได้ทำแบบทดสอบย่อย ซึ่งทำให้นักเรียนทราบผลการเรียนรู้ในเนื้อหาตอนนั้นๆ และได้มีการแก้ไขปรับปรุงความรู้ให้ดีขึ้น ดังนั้น จึงถือได้ว่าแบบฝึกเป็นอุปกรณ์ชนิดหนึ่งซึ่งมีประโยชน์สามารถทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ พอจะสรุปประโยชน์ของแบบฝึกได้ดังนี้คือ

1. ช่วยส่งเสริมความเข้าใจเนื้อหาบทเรียน
2. ช่วยส่งเสริมทำให้เกิดความชำนาญในการคิด และแก้ไขข้อปัญหาได้รวดเร็วถูกต้อง และเรียนรู้วิธีการแก้ปัญหาด้วยตนเองด้วย
3. ช่วยในการปรับพฤติกรรมในการเรียนรู้ของผู้เรียน
4. ช่วยให้นักเรียนมีความตรงต่อเวลา
5. ช่วยลดภาระของครูและช่วยให้ครูเห็นข้อบกพร่องและข้อเด่นของนักเรียนเพื่อหาทางแก้ไขและส่งเสริมได้ถูกต้องทางและทันที่

การสร้างแบบฝึกที่ติดต้องคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้คือ

1. ความแตกต่างระหว่างบุคคล ต้องพิจารณาความเหมาะสมของเนื้อหาไม่ให้ยากหรือง่ายเกินไป และความเหมาะสมในเรื่องเวลาได้ไม่ให้มากน้อยเกินไป
2. แรงจูงใจของผู้เรียน คือ สร้างแบบฝึกจากง่ายไปหายาก และควรเป็นแบบฝึกสั้นๆ เพื่อไม่ให้เบื่อหน่าย
3. นำสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวและมีความหมายสำหรับผู้เรียนมาทำแบบฝึกเพื่อให้จำแม่นยำ และนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้
4. ควรเฉลยคำตอบให้ผู้เรียนทราบข้อถูกและข้อผิด เพื่อใช้เป็นแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงข้อบกพร่องของตนเอง

การปรับพฤติกรรม (Behavioral Modification)

ฮอททคิส ได้นำทฤษฎีของ ธอร์นไดค์ เรื่องกฎแห่งผลโดยการสังเกตการกระทำของมนุษย์ที่มีพฤติกรรมซ้ำๆ กัน และนำทฤษฎีของ พาฟลอฟ เรื่องการวางเงื่อนไขที่ว่า มนุษย์จะมีปฏิกิริยาสะท้อนกลับ ที่ควบคุมไม่ได้ รวมทั้งนำทฤษฎีของ วัตสัน, สกินเนอร์ และเพียเจต์ มาผสมผสานกัน เพื่อใช้ในการปรับพฤติกรรมในการเรียนการสอนของนักเรียนดังนี้

1. เริ่มให้งานที่ง่าย ๆ เช่น การให้เขียนตามตัวอย่าง การให้นักเรียนเลียนแบบ
2. การหล่อหลอมพฤติกรรม คือ การทำงานที่ง่าย ๆ มาให้ทำที่ละน้อยๆ ในเวลาสั้นๆ เพียง 1-2 นาที เป็นการเริ่มต้นด้วยการปรับพฤติกรรม จนเห็นว่าเด็กมีพฤติกรรมดีขึ้น มีใจจดจ่อกับงาน จึงค่อยเพิ่มเวลาและให้คำชมเชยเมื่อเด็กสามารถทำงานที่ยากขึ้นได้สำเร็จ
3. การใช้พฤติกรรมต่อเนื่อง เป็นการทำงานที่เด็กสามารถทำได้และเรียนรู้ไปแล้วมาเรียงลำดับเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ใหม่ ซึ่งทำได้ 2 วิธี

3.1 การเรียนรู้จากการได้ปฏิบัติด้วยตนเอง (Forward Chaining) คือ การให้เด็กทำสิ่งหนึ่งเสร็จด้วยตนเองแล้วจึงให้แรงเสริม เพื่อให้เด็กนำเอาสิ่งอื่นมากระทำซ้ำอีกให้เกิดความต่อเนื่องกันไป

3.2 การเรียนรู้จากการปฏิบัติตามเงื่อนไข (Backward Chaining) คือ การให้เด็กทำงานโดยครูเป็นผู้ดำเนินการก่อนจนเหลืองานเพียงเล็กน้อย แล้วค่อยให้เด็กทำจนเสร็จ เช่น

ติดกระดุมเสื้อให้ก่อน 3 เม็ด เหลือเม็ดที่ 4 ให้เด็กทำ เด็กทำได้ให้แรงเสริมแล้วให้เริ่มทำกลับจากเม็ดที่ 4 ไปหาเม็ดแรกอีก

ฮอททชิส ได้สรุปการลดหรือปรับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์การทำได้ ดังนี้

1. การลดภาวะ (Extinction) หมายถึง การงดให้ตัวเสริมแรงกับพฤติกรรมที่ไม่ ต้องการ
2. การลงโทษ (Punishment) เป็นการหยุดยั้งพฤติกรรมชั่วคราวแต่ไม่ทำให้เกิดการเรียนรู้
3. การให้แรงเสริมเมื่อเด็กแสดงพฤติกรรมสองอย่างพร้อมกันได้ (D.R.I. or Differential Reinforcement of Incompatible behavior) เช่น เด็กนั่งทำงานด้วยความเรียบร้อย ไม่ลุกเอะอะ ต้องขมทันที

4. การให้แรงเสริมเมื่อเด็กแสดงพฤติกรรมอื่นที่นอกเหนือจากพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ (D.R.O. or Differential Reinforcement of Other) เช่น เด็กที่ชอบลุกเดินไม่ทำงาน ถ้าเขานั่งลงทำงาน ต้องให้แรงเสริมทันที

ฮอททชิส เน้นว่าการนำบทเรียนมาเป็นกิจกรรมให้เด็กทำในลักษณะที่มีความเหมาะสม ทั้งความยากง่าย เริ่มด้วยเวลาสั้นๆ ที่มีความพอเหมาะ ให้แรงเสริมที่เหมาะสมและให้นักเรียน เห็นทิศทางของการเรียนรู้และความก้าวหน้าในการเรียนแล้ว ปัญหาทางพฤติกรรมจะลดลง

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

ความหมายของการเขียนภาษาอังกฤษ

การเขียนนับเป็นทักษะที่สำคัญยิ่งทักษะหนึ่ง เพราะการเขียนจะช่วยให้สามารถติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นได้ อีกทั้งช่วยจัดบันทึกสิ่งต่างๆ ที่เรียนหรือทราบมาถ่ายทอดความรู้ของตนให้ผู้อื่นทราบด้วย (ศรีวิชัย สุวรรณกิติ, 2522, หน้า 157) การที่ผู้เรียนมีความสามารถในการเขียนได้นั้น จะต้องมีความรู้ความสามารถในหลักสำคัญสองด้านคือ ความรู้ด้านเนื้อหาของภาษาไม่ว่าจะเป็น เรื่องราวของโครงสร้างทางไวยากรณ์ คำศัพท์ สำนวน การสะกดคำ เครื่องหมายต่างๆ และรูปแบบทางด้านภาษา ด้านที่สองคือ ต้องมีความสามารถในการใช้ภาษา เพื่อติดต่อสื่อสารได้อย่างถูกต้องเหมาะสมตามหลักและตรงตามวัตถุประสงค์ (รสริน ววรรณะภักฎ, 2530, หน้า 18)

มีผู้ให้คำนิยามความหมายของการเขียนไว้หลายความหมายดังต่อไปนี้

สังเวียน สฤชติกุล และคณะ (2521, หน้า 40) กล่าวว่า การเขียนเป็นกระบวนการที่ผู้เขียนต้องการถ่ายทอดความคิดความรู้สึกของตนให้ผู้อื่นได้เข้าใจเหมือนผู้เขียน ซึ่งต้องอาศัยความรู้ความสามารถ ด้านศัพท์ ไวยากรณ์ การใช้ถ้อยคำสำนวนที่สละสลวย ตลอดจนพื้นฐานทางด้านวิจารณ์ญาณและจินตนาการด้วย

วาสนา โกวิทยา (2525, หน้า 200) ให้ความหมายของการเขียนว่า การเขียน คือ การแสวงหาความรู้ ความคิด ความรู้สึก และความต้องการของผู้ส่งสารออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร ผู้เขียนย่อมมีเจตนาและข้อคิดเห็นในการเขียน ซึ่งผู้อ่านควรวิเคราะห์เรื่องค้นให้พบเจตนาและข้อคิดเห็นเหล่านั้นจึงจะสามารถรับสารจากผู้เขียนได้

อร่าพอฟ (Arapoff, อ้างใน บุชบา โชคช่วยชู, 2536, หน้า 35) ได้ให้ความหมายของการเขียนว่า การเขียนคือการแสดงความคิดสิ่งที่มีอยู่ในใจ อารมณ์ และประสบการณ์ ซึ่งอาจเป็นประสบการณ์ตรงหรือทางอ้อมมาเลือกและเรียบเรียงโดยอาศัยรูปแบบและศิลปะในการถ่ายทอดออกมาในลักษณะของตัวอักษร

ฮีตัน (Heaton, อ้างใน จินตนา นักรบุญ, 2536, หน้า 15) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับทักษะการเขียนว่า การเขียนเป็นทักษะที่ครอบคลุม ชับซ้อน และสลับกัน เพราะต้องการความรู้ความสามารถในด้านไวยากรณ์และศิลปะในการใช้ถ้อยคำ สำนวนที่สละสลวยตลอดจนพื้นฐานทางด้านวิจารณ์ญาณและจินตนาการด้วย

เอช จี วิดโดสัน (Widdowson, อ้างใน วนิดา เพ็ญกิ่งกาญจน์, 2531, หน้า 10) ได้กล่าวถึง การเขียนว่า การเขียน คือ การเขียนเรียงความคิดอย่างมีจุดมุ่งหมายเพื่อเป็นการติดต่อ สื่อสารระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน การเขียนไม่ใช่เป็นการนำประโยคมาต่อๆ กันเท่านั้น ผู้เขียนจะต้องรู้จักเรียบเรียงประโยคให้เป็นข้อความที่สามารถสื่อสารและทำให้ผู้อ่านเข้าใจแนวความคิดของข้อความนั้นๆ

ลาโด (Lado, 1964, หน้า 143) กล่าวว่า การเขียนคือการสื่อความหมายด้วยตัวอักษรของภาษาที่เข้าใจกันได้ระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน ผู้เขียนจะต้องใช้ตัวอักษรอย่างมีความหมายเรียบเรียงถ้อยคำและข้อความได้อย่างถูกต้องตามโครงสร้างและไวยากรณ์ของภาษานั้นๆ

จากคำจำกัดความของการเขียนข้างต้น กล่าวได้ว่า การเขียน คือ การถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก และประสบการณ์ ออกมาเป็นตัวอักษร โดยมีจุดมุ่งหมายว่าจะสื่อสารกับ ผู้อ่านในเรื่องใด ซึ่งต้องอาศัยความรู้ทางด้านไวยากรณ์ คำศัพท์ และการเลือกใช้คำมาประกอบ ให้เหมาะสมกับความรู้ความคิดพื้นฐานของผู้อ่านซึ่งจะทำให้ผู้เขียนสื่อความหมายได้ถูกต้อง มีประสิทธิภาพ และเกิดความเข้าใจเป็นอันดีกับผู้อ่าน

องค์ประกอบในการเขียนภาษาอังกฤษ

ในการสื่อความหมายด้านทักษะการเขียนนั้นมีการกำหนดตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ แทนเสียง และระเบียบวิธีการสะกดเป็นคำต่างๆ ขึ้น ถ้าพิจารณางานเขียนต่างๆ จะเห็นว่าการ เขียนเป็นการแสดงออกถึงความรู้ ทักษะ และความรู้สึกที่ผู้เขียนได้รับจากประสบการณ์ใน ชีวิตประจำวัน ในการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษจึงมักให้นักเรียนได้แสดงออกซึ่งความ คิดของนักเรียน ความคิดนี้จะสัมพันธ์กับความสามารถในการใช้ภาษาเพราะการเขียนแต่ละครั้ง ต้องเลือกใช้คำและสะกดให้ถูกต้องเพื่อประโยชน์สำหรับผู้อ่านงานชิ้นนั้นจะได้อ่านได้ถูกต้อง ตามที่ผู้เขียนต้องการ ขณะเดียวกันถ้าผู้เรียนรู้คำศัพท์มากๆ สะกดคำและใช้โครงสร้างประโยค ได้ถูกต้องแล้ว เวลาเขียนก็มุ่งเพียงความคิดที่ต้องการจะถ่ายทอดเป็นตัวหนังสืออย่างเดียวโดย ไม่ต้องกังวลถึงเรื่องอื่นๆ ซึ่งจะช่วยให้เขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ส่วน ม.ล.บุญเหลือ กุญชร ณ อยุธยา (2527, หน้า 79-80) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบ สำคัญที่ผู้เรียนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษจำเป็นต้องมีเพื่อให้สามารถเขียนให้สื่อความหมาย ได้ดี และถูกต้องไว้ดังนี้

1. สามารถเขียนตัวอักษรได้ถูกต้อง
2. สามารถประสมตัวอักษรเป็นถ้อยคำ และใช้เครื่องหมายวรรคตอนได้ถูกต้อง
3. รู้ภาษา เขียนภาษาเป็นวลี เป็นกระสวนต่างๆ ตามความนิยมของภาษานั้นได้
4. ต้องมีความนึกคิดที่จะเขียนออกมาได้
5. ต้องรู้จักเรียบเรียงและลำดับความคิดนั้นให้ผู้อ่านจับใจความได้สะดวก
6. ต้องรู้จักใช้ถ้อยคำและสำนวนที่แจ่มชัด

จะเห็นได้ว่า องค์ประกอบที่สำคัญในการเขียนภาษาอังกฤษประกอบด้วย ไวยากรณ์ ลีลาในการเขียน กลไกในการเขียน รวมทั้งความสามารถในการเรียบเรียงลำดับความคิดในการเขียนให้ต่อเนื่องสมเหตุสมผลด้วย นอกจากนี้ วาสนา โกวิทยา (2525, หน้า 210-211) ยังได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่จะช่วยให้นักเรียนเขียนได้ดีมีดังนี้

1. มีความรู้ในเรื่องที่เขียน
2. มีจุดประสงค์แจ่มแจ้งว่าจะส่งสารเพื่อเหตุใด และให้ผู้รับสามารถเข้าใจสิ่งที่ตนส่งสารไปให้
3. มีความรู้เกี่ยวกับองค์ประกอบของภาษาคือ โครงสร้างไวยากรณ์ ใช้คำศัพท์และรู้จักแบบแผนการเขียน ได้แก่ เรื่องตัวสะกด เครื่องหมายวรรคตอน
4. มีความสามารถในการสื่อความหมายด้วยการเขียน สามารถเขียนโดยใช้ถ้อยคำสำนวนรูปแบบของการเขียนได้เหมาะสม และตรงตามจุดประสงค์ที่วางไว้
5. เขียนได้รวดเร็วพอสมควรกับงานที่เขียน

หลักสำคัญในการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

จากองค์ประกอบที่สำคัญของทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ จะเห็นได้ว่า กระบวนการของการเขียนภาษาอังกฤษนั้น ต่อเนื่องมาจากกระบวนการทางความคิด ผู้เรียนจะต้องมีจุดมุ่งหมาย ก่อนว่าต้องการจะเขียนเรื่องเกี่ยวกับอะไร ข้อมูลที่จะนำมาเขียนนั้นเกิดจากการได้คัดเลือกและรวบรวมประสบการณ์และความรู้เกี่ยวกับเรื่องนั้นๆ แล้วจึงจัดลำดับให้มีความสัมพันธ์ต่อเนื่องกัน ก่อนที่จะถ่ายทอดออกมาเป็นภาษาเขียน ซึ่งจะต้องอาศัยความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างทางไวยากรณ์มาประกอบด้วย ดังนั้นผู้เรียนจึงจำเป็นต้องเรียนรู้เกี่ยวกับกระบวนการของการเขียน ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ ไรเมส (Raimes, อ้างใน พิตรวัลย์ โกวิทวที, 2537, หน้า 93) ที่ได้เน้นถึงหลักสำคัญในการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

1. ครูต้องรู้ปัญหาของนักเรียน
2. ครูต้องเลือกใช้นักเรียน (Textbook) ที่เหมาะสมกับปัญหาของนักเรียน และต้องรู้จักปรับปรุงใช้แบบเรียนให้ได้ประสิทธิภาพในการสอนสูงที่สุดด้วย

3. ครูต้องยึดหลักให้นักเรียนเขียนเพื่อสื่อความคิดและให้เหมาะสมกับระดับของผู้อ่าน
4. ครูต้องสอนให้นักเรียนเขียนเนื้อเรื่องให้มีความต่อเนื่องและสมเหตุสมผลกัน

สำหรับ ศรีวิชัย สุวรรณภักดี (2522, หน้า 170-171) กล่าวว่า สิ่งสำคัญที่ครูควรคำนึงถึงในการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษมีดังต่อไปนี้

1. การฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ควรเป็นการฝึกนอกห้องเรียนมากกว่าในห้องเรียน เพราะเวลาสอนส่วนใหญ่ในห้องเรียนควรใช้ในการฝึกทักษะการฟังและการพูด ซึ่งเป็นทักษะที่ผู้เรียนไม่สามารถมีโอกาสฝึกได้ด้วยตนเองได้นอกห้องเรียน

2. การเขียนภาษาอังกฤษและแบบฝึกปากเปล่าที่ง่าย ๆ ควรนำมาเป็นแบบฝึกเขียนในห้องเรียนบ้าง

3. สิ่งที่นักเรียนฝึกเขียนนั้น ควรจะเป็นสิ่งที่นักเรียนได้ฝึกปากเปล่ามาแล้ว ควรให้ทักษะการเขียนเป็นการเสริมทักษะการพูด

4. งานทุกครั้งที่ทำให้นักเรียนเขียน ไม่ว่าจะเป็นการเขียนในห้องเรียนหรือการบ้านก็ตาม ครูต้องตรวจอย่างละเอียดและส่งคืนนักเรียนโดยเร็วที่สุด

นอกจากนี้ สุรางค์ ซาติยานนท์ (อ่างใน ปาวิจัตร สรณณณนนวนุช, 2530, หน้า 14) ได้เน้นถึงความรู้ด้านจิตวิทยา เกี่ยวกับการเรียนการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

1. เนื้อหาในการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ จะต้องเรียงลำดับจากเรื่องง่ายที่สุดไปหาเรื่องที่ยากตามลำดับ

2. การฝึกเขียนซ้ำๆ จะช่วยให้นักเรียนเกิดความแม่นยำ และคล่องแคล่วในการใช้ภาษา ทั้งเรื่องการใช้คำศัพท์ การสะกดคำ โครงสร้างไวยากรณ์ ตลอดจนเครื่องหมายวรรคตอน

3. ถ้ามีการฝึกเขียนซ้ำ ครูจะต้องคำนึงถึงช่วงในการเว้นระยะเวลาแต่ละครั้งให้ห่างกันนานพอสมควร

4. การสร้างบทเรียนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษจะต้องอาศัยสถานการณ์ต่างๆ กันหลายแบบ เพื่อให้นักเรียนจดจำบทเรียนได้ดีขึ้น

5. นักเรียนแต่ละคนมีวิธีการเรียนรู้ไม่เหมือนกัน และเรียนรู้ด้วยอัตราเร็วต่างกัน ดังนั้นในการจัดกิจกรรมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษครูจำเป็นต้องคำนึงถึงลักษณะนี้ด้วย

6. การสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ควรใช้อุปกรณ์ต่างๆ ชนิดมาประกอบ การสอน เพื่อให้นักเรียนกระตือรือร้นและจดจำบทเรียนได้ดีขึ้น

การดำเนินการเรียนการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

1. การตั้งจุดประสงค์ในการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

การสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาปัจจุบันนี้มีการเน้นทักษะการเขียนไว้เป็น ส่วนหนึ่งของการสอน เพื่อให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะการเขียน ดังในปี 2539 กระทรวงศึกษาธิการ ได้ประกาศหลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539 มีการกำหนดจุดประสงค์ของการเรียน การสอนภาษาอังกฤษหลัก 1-4 (ชั้น ป.5-ป.6) เกี่ยวกับทักษะการเขียนว่า

“เพื่อให้สามารถสื่อสารเขียนเป็นภาษาอังกฤษด้วยการเขียนข้อความและคำพูด ต่างๆ ได้ โดยใช้อักษรตัวพิมพ์และอักษรตัวเขียน สะกดคำถูกต้อง ใช้เครื่องหมายวรรคตอน ถูกต้อง” (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2539, หน้า 17)

ส่วนคำอธิบายรายวิชาในการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามหลักสูตร ประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ได้ให้คำอธิบายไว้ดังนี้

การเขียน

คำอธิบาย

ฝึกคัดลายมือ เขียนสะกดคำ ประสมอักษร คำ วลี ประโยค และข้อความตามที่ กำหนดให้

ฝึกเขียนคำ วลี ประโยค และข้อความให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ทางภาษา เครื่องหมายต่างๆ การเลือกใช้คำให้ถูกต้องตามความหมายประโยคและรูปประโยค การใช้คำ ตามหน้าที่ในประโยค การเรียบเรียงประโยคให้เป็นข้อความที่สื่อความหมายได้ชัดเจน

อภิปรายซักถามเกี่ยวกับโครงเรื่อง ลำดับเหตุการณ์ใจความสำคัญของเรื่องที่เขียน แล้ว ฝึกเขียนภายใต้คำแนะนำและตามความคิดของตนเองอย่างเสรี

ฝึกเขียนตามคำบอก เขียนประโยคแสดงความรู้สึก ความต้องการ บทสนทนาต่างๆ หรือข้อความสั้นๆ จากการอ่านและการฟัง บันทึกเหตุการณ์ประจำวัน แบบกรอกรายการต่างๆ แผนผัง บัตรเชิญ บัตรอวยพร

เพื่อให้มีทักษะในการเขียน เขียนได้ถูกต้อง รวดเร็ว เป็นระเบียบสวยงาม และสื่อความหมายได้ สามารถคิดลำดับเหตุการณ์เกี่ยวกับเรื่องที่เขียน เขียนแสดงความนึกคิดอย่างเสรี และนำการเขียนไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2533, หน้า 130)

แม้จะมีการกำหนดการสอนตามคำอธิบายรายวิชาไว้อย่างละเอียด แต่การสอนทักษะเขียนในระดับประถมศึกษาก็ยังไม่ได้ผลดีเท่าที่ควร เพราะกระบวนการสอนเขียนนั้นเป็นเรื่องที่ยาก ซับซ้อน จึงเป็นหน้าที่ของครูผู้สอนที่ฝึกฝนนักเรียนให้มีการพัฒนาการทางด้านการเขียนด้วย วิธีการที่เหมาะสมและถูกต้องตามขั้นตอน ดังที่ บุญศิริ ผ่องอักษร (อ้างใน วิการักงาม, 2534, หน้า 42) ได้กล่าวถึงทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่ต้องการการสอนอย่างมีแบบแผนและเป็นขั้นตอน ครูผู้สอนจะคิดสรุป่างๆ ไม่ได้ ถ้านักเรียนมีความรู้ทางด้านไวยากรณ์ คำศัพท์ และสามารถเขียนสื่อความหมายได้ตามที่ต้องการจะเป็นเครื่องช่วยเสริมผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้และเข้าใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ดังนั้นขั้นตอนในการสอนเขียนจึงเป็นสิ่งที่ครูผู้สอนภาษาอังกฤษจะต้องคำนึงถึง

2. ขั้นตอนในการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

การที่ผู้เรียนจะสามารถมีทักษะการเขียนภาษาอังกฤษได้ดีนั้น ผู้เรียนจะต้องผ่านการฝึกฝนไปตามลำดับขั้นตอนของการฝึกทักษะการเขียน ซึ่งมีนักการศึกษาได้แบ่งขั้นตอนการฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษไว้ดังต่อไปนี้

ริเวอร์ส (Rivers, อ้างใน บุชบา ไชคช้วยชู, 2536, หน้า 37) ได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับผู้ที่เขียนภาษาต่างประเทศได้ต้องได้รับการฝึกที่เป็นระบบจากง่ายไปหายาก 5 ขั้น คือ

1. ขั้นลอกแบบ (Copying) เป็นขั้นแรกที่ผู้เรียนจะได้รับการฝึกให้คุ้นกับตัวอักษร โครงสร้างของประโยค และเครื่องหมายวรรคตอนตามแบบแผนที่กำหนดให้

2. ขั้นเลียนแบบ (Reproduction) เป็นการเขียนประโยคหรือข้อความที่เคยเรียนมาแล้วทั้งการฟัง การอ่าน การคัดลอกและการจำ มาเขียนซ้ำโดยไม่ดูต้นฉบับแล้วตรวจ คำตอบจากประโยคต้นฉบับ

3. การเขียนประโยคเอง (Recombination) เป็นการนำคำหรือประโยคที่เคยเรียนมาแล้วทั้งการฟัง การอ่าน การคัดลอกและการจำแต่มีความซับซ้อนในด้านโครงสร้างของประโยคมาเปลี่ยนแปลงคำบางคำและนำมาใช้ให้เหมาะสมกับเรื่อง

4. การเขียนจากสิ่งที่กำหนดให้ (Guided writing) ในขั้นนี้ผู้เขียนมีอิสระในการเลือกใช้คำศัพท์และโครงสร้างมากขึ้น แต่ยังคงอยู่ในขอบเขตของงานที่กำหนดให้

5. ขั้นการเขียนเรียงความ (Composition) ผู้เรียนมีอิสระมากขึ้นในการเขียนรู้จักทำเค้าโครงเรื่องเอง สามารถเลือกคำศัพท์ โครงสร้างของประโยคมาใช้เขียนเรื่องของตนได้

การแบ่งลำดับขั้นในการฝึกทักษะการเขียนดังกล่าว สอดคล้องกับขั้นตอนการฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวคิดของ วาเลตต์ และดิสซิค (Valette and Disick, อ้างในมนตรา พิพัฒน์ศรีสวัสดิ์, 2535, หน้า 23-24) ดังต่อไปนี้

1. ขั้นทักษะกลไก (Mechanical Skills) เป็นขั้นที่ผู้เรียนสามารถเขียนเลียนแบบคำหรือประโยคได้อย่างถูกต้องโดยไม่จำเป็นต้องเข้าใจคำหรือข้อความเหล่านั้น

2. ขั้นความรู้ (Knowledge) เป็นขั้นที่ผู้เรียนสามารถเขียนจากสิ่งที่เรียนมาแล้วได้ เช่น การเขียนประโยคได้เหมาะสมกับรูปภาพ การเขียนตามคำบอก และการเขียนตามคำถามจากสิ่งที่เรียนมาแล้ว เป็นต้น

3. ขั้นถ่ายโอน (Transfer) เป็นขั้นที่ผู้เรียนสามารถนำความรู้เกี่ยวกับกฎไวยากรณ์และคำศัพท์ที่ได้เรียนไปแล้วมาเขียนในสถานการณ์ใหม่

4. ขั้นสื่อสาร (Communication) เป็นขั้นที่ผู้เรียนสามารถสื่อความคิดออกมาเป็นภาษาเขียนตามความต้องการของตนได้ เน้นการเขียนให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจในเนื้อความมากกว่าความถูกต้องตามไวยากรณ์

5. ขั้นวิเคราะห์วิจารณ์ (Criticism) เป็นขั้นที่ผู้เรียนสามารถแสดงความคิดเห็นของคนได้อย่างคล่องแคล่ว รู้จักเลือกใช้ภาษาให้เหมาะสมตามเนื้อหาของเรื่อง ในขั้นนี้ความสามารถในการเขียนของผู้เรียนจะใกล้เคียงหรือเท่าเทียมกับความสามารถของเจ้าของภาษา

จากแนวคิดการจัดขั้นตอนของการสอนทักษะการเขียนของนักการศึกษาข้างต้นสรุปได้ว่าการสอนทักษะการเขียน มี 3 ขั้นตอน คือ

1. ขั้นเตรียม หมายถึง การกระตุ้นสร้างความสนใจ เป็นการทบทวนความรู้ให้กับนักเรียน และแนะนำความรู้ใหม่เกี่ยวกับวิธีการเขียนโครงสร้างทางไวยากรณ์ รวมถึงการนำเอาทักษะอื่นๆ มาบูรณาการกับทักษะการเขียน

2. ขั้นปฏิบัติ หมายถึง กิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อให้นักเรียนได้เขียน

3. ขั้นหลังปฏิบัติ หมายถึง กิจกรรมที่เกิดขึ้นหลังจากที่นักเรียนเขียน เช่น นำเรื่องที่เขียนมาอ่านให้ครู หรือเพื่อนในชั้นฟัง แปลเรื่องที่เขียนหรืออื่นๆ

3. การจัดกิจกรรมการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

3.1 การจัดกิจกรรมในการสอนทักษะเขียน

ปาริฉัตร สรภูธรนาฎ (2530, หน้า 22) ได้กล่าวถึงการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษว่าสามารถจัดกิจกรรมได้หลายรูปแบบซึ่งโดยทั่วไปแล้ว กิจกรรมในการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ควรแบ่งออกเป็น 3 ระยะ คือ

1. กิจกรรมก่อนการเขียน (Pre-writing activities) เป็นการปูพื้นความรู้ในเรื่องที่เขียนเพื่อฝึกเกี่ยวกับการใช้องค์ประกอบที่สำคัญของทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ อันได้แก่ การสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การใช้โครงสร้างไวยากรณ์ และการใช้คำศัพท์สำนวน ซึ่งครูจะต้องให้ผู้เรียนได้ฝึกหัดเขียนในสิ่งที่เรียนไปแล้วเพื่อความแม่นยำ กิจกรรมในการฝึกเขียน ได้แก่

1.1 การคัดลอกข้อความตามตัวอย่างที่กำหนดไว้

1.2 การแทนคำลงในประโยคตัวอย่าง

1.3 การหาคำที่มีความหมายคล้ายคลึงหรือตรงข้ามกับคำที่กำหนดให้

ในประโยค

1.4 การเขียนคำจำกัดความของคำที่กำหนดให้

1.5 การเปลี่ยนรูปประโยค

1.6 การเชื่อมประโยค

1.7 การเขียนตามคำบอก

2. กิจกรรมระหว่างเขียน (While-writing) เป็นกิจกรรมที่ผู้สอนนำมาใช้ฝึกทักษะในขณะที่เขียนเรื่อง ได้แก่ กิจกรรมที่ช่วยเสริมการเขียนเรียงความ และกิจกรรมที่ช่วยเสริมการเขียนที่ใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน

2.1 กิจกรรมที่ช่วยเสริมการเขียนเรียงความ กิจกรรมที่สามารถนำมาเสริมเพื่อฝึกให้นักเรียนเขียนเรียงความนั้น มีอยู่ด้วยกันหลายรูปแบบ ดังที่ สุไร พงษ์ทองเจริญ (2530, หน้า 850-861) ได้เสนอกิจกรรมที่จะช่วยเสริมการเขียนเรียงความดังนี้

การเติมคำลงในช่องว่าง ซึ่งอาจจะมีตัวเลือกหรือไม่มีตัวเลือกก็ได้ สามารถใช้ได้ดีกับการเริ่มต้นเขียน เพื่อนักเรียนจะรู้สึกว่าง่าย และมีความมั่นใจในการเขียน เนื่องจากไม่ต้องเขียนประโยคเองทั้งหมด ครูสามารถนำเรียงความตัวอย่างมาทำให้มีช่องว่างซึ่งอาจจะต้องการให้เติมคำๆ เดียว เช่น คำนาม คำกริยา หรือให้เติมเป็นวลีอนุประโยค หรือประโยค ตามลำดับ โดยพิจารณาให้เหมาะสมกับความสามารถ และระดับชั้นของนักเรียน

การเขียนเรียงความเลียนแบบตัวอย่าง เป็นการให้นักเรียนเปลี่ยนเรื่องที่ครูนำมาให้อ่านเสียใหม่โดยใช้ถ้อยคำของนักเรียนเอง หรือให้ดัดแปลงเรื่องใหม่ให้สอดคล้องกับประสบการณ์ของนักเรียน

การเขียนเรื่องตามภาพ ครูจะใช้รูปภาพเป็นสถานการณ์ เพื่อเป็นแนวความคิดในการเขียนเรียงความแก่นักเรียน ซึ่งการใช้ภาพนั้นจะต้องเหมาะสมกับวัยของผู้เรียนดูแล้วสามารถเข้าใจได้ง่าย

การเขียนเรียงความจากคำถาม เป็นการเขียนที่ครูจะให้คำถามไว้เป็นแนว นักเรียนตอบคำถามเหล่านั้นแล้วจึงนำมาเรียบเรียงเป็นเรียงความ การฝึกอาจจะเริ่มด้วยการตอบคำถามปากเปล่าก่อนก็ได้

การเขียนเรียงความจากบทสนทนา การเขียนแบบนี้อาจทำกิจกรรมได้หลายลักษณะ ได้แก่

- การเขียนข้อความตอบบทสนทนาให้ได้ใจความต่อเนื่อง
- การแปลงเรื่องเล่าเป็นบทสนทนา
- การแปลงบทสนทนาเป็นเรื่องเล่า

การเขียนเรียงความจากคำศัพท์หรือตัวละครที่กำหนดให้ การเขียนแบบนี้ ครูจะกำหนดคำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ ตัวละคร หรือแนวคิดในการดำเนินเรื่องให้นักเรียนจะเขียนโดยอาศัยแนวคิดที่ครูให้มา

การจัดลำดับประโยคในแผนกระดาษให้เป็นเรื่องที่สมบูรณ์ (Strip story) วิธีนี้เริ่มจากครูหาเรียงความสั้น ๆ มา 1 เรื่อง จากนั้นจึงเขียนประโยคลงในแถบกระดาษขึ้นละ 1 ประโยค ชุดหนึ่งจะมีจำนวนแถบกระดาษเท่ากับจำนวนประโยคที่รวมกันแล้วเป็นเรื่องที่ สมบูรณ์ ซึ่งครูจะเตรียมไว้ให้ครบจำนวนกลุ่มของนักเรียน ครูแจกแถบกระดาษนี้ให้นักเรียนกลุ่มละ 1 ชุด ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มอ่านประโยคแล้วช่วยกันคิดว่าควรเรียงประโยคออกมาเป็นเรื่องที่ต้องได้อย่างไร แล้วจึงให้ตัวแทนกลุ่มออกมาเล่าเรื่องให้เพื่อนในชั้นฟัง ซึ่งครูก็จะสรุปเนื้อหาในแต่ละเรื่องให้นักเรียนฟังอีกครั้งหนึ่ง

2.2 กิจกรรมที่ช่วยเสริมการเขียนที่ใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน มีหลายอย่าง เช่น

- การเขียนจดหมาย
- การเขียนบัตรเชิญและบัตรอวยพร
- การกรอกแบบฟอร์มต่างๆ
- การเขียนรายการหรือรายชื่อสิ่งต่างๆ
- การเขียนบันทึกประจำวัน
- การเขียนคู่มือการใช้เครื่องใช้ต่างๆ

ก่อนที่ครูจะให้นักเรียนทำกิจกรรมการเขียนที่ใช้ในชีวิตประจำวันเหล่านี้ นอกจากครูจะแนะนำเรื่อง คำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างประโยคที่ใช้ในการเขียนแล้ว ครูควรสอนแบบฟอร์มในการเขียนด้วย นักเรียนจะได้สามารถทำกิจกรรมได้อย่างถูกต้อง

3. กิจกรรมหลังการเขียน (Post-writing activities) เป็นกิจกรรมที่ครูจัดขึ้นโดยให้นักเรียนมีโอกาสใช้ทักษะการเขียนสัมพันธ์กับทักษะต่างๆ ซึ่ง สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532, หน้า 8) ได้เสนอกิจกรรมหลังการเขียนว่า นักเรียนควรนำเรื่องที่เขียนมาอ่านให้เพื่อนฟัง

นำมาถามคำถาม เขียนบทสนทนา หรือนำมาอภิปรายแสดงความคิดเห็น ตลอดจนวิจารณ์ข้อเขียนนั้นๆ ในเชิงความถูกต้องในการสื่อความ และการใช้ภาษาที่ถูกต้องเหมาะสม

กล่าวโดยสรุปแล้ว ลำดับขั้นของการจัดกิจกรรมในการฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษนั้นเริ่มจากทักษะการเขียนที่ง่ายไปหาทักษะการเขียนที่ยากขึ้น อันได้แก่ การให้รู้จักตัวอักษร และเครื่องหมายวรรคตอนต่างๆ โดยการคัดลอกประโยคหรือข้อความ การให้เขียนตามคำบอกหรือตอบคำถามจากสิ่งที่ได้เรียนไปแล้ว การนำความรู้ด้านคำศัพท์ และกฎไวยากรณ์มาใช้ในสถานการณ์ใหม่ การเขียนเพื่อสื่อความคิดที่อยู่ภายใต้คำแนะนำของครูไปจนถึงระดับที่ยากที่สุด คือ การเขียนเรียงความแบบอิสระซึ่งการเขียนในขั้นนี้ผู้เขียนจะต้องมีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับภาษาอังกฤษได้ใกล้เคียงหรือทัดเทียมกับเจ้าของภาษา

3.2 การจัดกิจกรรมทางภาษาเพื่อพัฒนาทักษะทางการเขียน

การสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันเป็นการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ทางภาษาไปใช้ในการสื่อความหมายได้ การสอนที่จะให้บรรลุจุดมุ่งหมายนี้ คือ การจัดกิจกรรมในชั้นเรียน เพราะผู้เรียนมีโอกาสฝึกภาษาอย่างแท้จริง ผู้เชี่ยวชาญทางภาษาจึงเห็นพ้องกันว่ากิจกรรมทางภาษาคือเป็นหัวใจสำคัญของการดำเนินการสอนและมีประโยชน์ ซึ่งพอจะสรุปได้ดังนี้ (สุมิตรรา ยังวัฒนกุล, 2531, หน้า 91)

1. เป็นกิจกรรมช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกภาษา นำความรู้เรื่ององค์ประกอบของภาษา ซึ่งได้แก่ เสียง ศัพท์ และโครงสร้างของไวยากรณ์ มาประกอบกันเพื่อสื่อความหมายตามที่ต้องการ
2. เป็นกิจกรรมช่วยให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจ เพราะผู้เรียนเห็นว่าสามารถนำไปใช้ได้จริง การทำกิจกรรมทางภาษามักจะทำงานเป็นกลุ่มหรือเป็นคู่ ซึ่งทำให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนอย่างทั่วถึง และเห็นความสำเร็จของตน
3. เป็นกิจกรรมช่วยให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างอิสระ เป็นการเรียนแบบธรรมชาติ
4. การทำกิจกรรมช่วยให้เกิดมนุษยสัมพันธ์ที่ดี เพราะผู้เรียนและครูจะต้องช่วยกัน ร่วมกันอันจะนำไปสู่บรรยากาศที่ดีในการเรียนภาษา

ในการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร ผู้สอนควรคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้คือ

1. จัดให้มีเนื้อหาที่เป็นจริงในชีวิตประจำวัน
2. สร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนอยากมีส่วนร่วมในกิจกรรม
3. จัดให้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนข้อมูลที่ไม่รู้มาก่อน
4. จัดให้มีการทำกิจกรรมร่วมกันอย่างเป็นธรรมชาติ ไม่มีการชักซ้อมมาก่อน
5. ให้ผู้เรียนเลือกเนื้อหาเองโดยยึดจุดประสงค์การสอนเป็นสำคัญ
6. จัดกิจกรรมให้เรียนง่ายทั้งในด้านการดำเนินงานและการตระเตรียม
7. จัดให้สอดคล้องกับเรื่องที่กำลังสอน

(สุภัทรา อักษรานุเคราะห์, 2532, หน้า 8)

ลักษณะกิจกรรมเพื่อส่งเสริมพัฒนาทักษะการเขียน

1. กิจกรรมการเขียนจากการให้นักเรียนใช้ความสามารถในการสังเกต เช่น ป้ายชื่อ สถานที่ ป้ายประกาศ
2. กิจกรรมเสริมคำศัพท์เพื่อพัฒนาทักษะเขียน โดยการฝึกให้มีการใช้คำในประโยค และเน้นให้เห็นความสำคัญ
3. กิจกรรมส่งเสริมโครงสร้างทางไวยากรณ์เพื่อพัฒนาทักษะเขียน เพื่อให้นักเรียนเกิดความแม่นยำในเรื่องโครงสร้างด้วยการใช้แบบฝึก เกม และอีกหลายรูปแบบเพื่อจะช่วยให้ผู้เรียน เรียนรู้ได้มากขึ้น (พิตรวัลย์ โกวิทวที, 2537, หน้า 84-91)

ดังนั้น จะเห็นว่า การสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษจะมีประสิทธิภาพหรือไม่ อยู่ที่ครูผู้สอนว่าจะพยายามสร้างแรงจูงใจให้แก่ นักเรียนมากเพียงใด เพราะแรงจูงใจนี้เป็นสิ่งกระตุ้นให้เกิดการติดต่อสื่อสาร และเร้าใจให้ผู้เรียนได้แสดงความสามารถที่แท้จริงในการเขียน ในการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ครูควรจะหาวิธีการสอนเขียนแบบต่างๆ พร้อมทั้งจัดกิจกรรมให้หลากหลายที่จะทำให้เกิดการสื่อสารอย่างแท้จริง อันจะทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกละเลินเล่อและรักการเขียนมากยิ่งขึ้น

4. การจัดสื่อการเรียนการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

สื่อการเรียนการสอนนั้นมีความสำคัญที่จะช่วยให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนอย่างแจ่มแจ้ง ช่วยในการสอนนักเรียนที่มีความสามารถแตกต่างกัน ทำให้นักเรียนสนใจและประหยัดเวลาในการสอน นอกจากนี้ยังเป็นการเสริมสร้างเจตคติที่ดีแก่นักเรียน โดยทั่วไปแล้วสื่อการเรียนการสอนมีอยู่หลายประเภท ดัง พิตรวัลย์ โกวิทวที (2537, หน้า 119-120) ได้แยกประเภทออกดังนี้

4.1 วัสดุ ประกอบด้วย

4.1.1 วัสดุประเภทสิ่งพิมพ์ ได้แก่ หนังสือเรียน คู่มือครู เอกสารประกอบการสอน โครงการสอน วารสาร จุลสาร หนังสืออ่านประกอบ หนังสืออุเทศ บทเรียนแบบโปรแกรม เอกสารแนะแนวทาง

4.1.2 วัสดุประดิษฐ์ เป็นสิ่งที่ครูสามารถทำด้วยตนเอง ซึ่งอาจจะใช้กระดาษ ไม้ พลาสติก และสิ่งอื่นๆ ที่ครูนำมาประดิษฐ์ขึ้น เพื่อใช้ประกอบการเรียนการสอน เช่น ใช้กระดาษ ทำภาพเขียน บัตรคำ แถบประโยค แผนภูมิ แผนที่ กราฟ กระเป๋าหนังสือ แผ่นภาพพลิก ภาพสำเร็จรูป นอกจากนี้ก็มีกระดานตะปู กระดานผ้าล้าดี ชุดการเรียนการสอน สไลด์ ประกอบเสียง วีดีทัศน์ โปรแกรมคอมพิวเตอร์

4.1.3 วัสดุถาวร ได้แก่ ของจริง ป้ายนิเทศ ของจำลอง ของตัวอย่าง ไปสเตอร์แผนที่ กระดานดำ แผ่นเสียง

4.1.4 วัสดุสิ้นเปลือง ได้แก่ ซอล์ก ดินสอสี ฯลฯ

4.2 อุปกรณ์ เป็นสื่อการเรียนการสอนประเภทเครื่องมือ เช่น เครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ เครื่องบันทึกเสียง เครื่องรับโทรทัศน์ ฯลฯ

4.3 กิจกรรม การจัดกิจกรรมต่างๆ ถือว่าเป็นสื่อการเรียนการสอนทั้งสิ้น เช่น การทดลอง การสาธิต การจัดนิทรรศการ การเล่นเกม การทำโครงการ การศึกษานอกสถานที่ การแสดงบทบาทสมมติ การเล่าเรื่อง การร้อง การใช้คำประพันธ์ประเภทร้อยกรอง การใช้เกมส์ ปริศนา การ์ตูน กลลวง

4.4 สื่อการเรียนการสอนจากสิ่งแวดล้อม เป็นสื่อการเรียนการสอนที่หาได้ง่าย เพราะอยู่รอบตัวเรา เมื่อเข้าไปในชั้นเรียนครูอาจจะใช้โต๊ะ ปากกา ดินสอ ซึ่งเป็นของจริงสอนได้ ส่วนตัวนักเรียนผู้เข้าร่วมกิจกรรมกับครู นับเป็นสื่อการเรียนการสอนประเภทสิ่งแวดล้อมที่สำคัญยิ่ง จากที่กล่าวมาแล้วข้างต้น จะเห็นว่า ในวิชาภาษาอังกฤษนั้นก็สามรถเลือกใช้สื่อการเรียนการสอนได้มากมาย เช่น บัตรคำ แถบประโยค ภาพ แผนที่ แผนภูมิ กราฟ ภาพสำเร็จรูป ของจริง วิดีทัศน์ สไลด์ประกอบเสียง โดยเฉพาะอย่างยิ่งตัวนักเรียนเอง ครูจะต้องเลือกใช้สื่อการเรียนการสอนให้เหมาะสม

5. การวัดและประเมินผลทักษะการเขียน

การวัดและประเมินผลทักษะการเขียนทำได้ 2 แบบคือ การวัดผลโดยสร้างข้อสอบ ขึ้นเป็นเครื่องมือ และการประเมินผลจากพฤติกรรมต่างๆ ไปของนักเรียนทั้งขณะอยู่ในห้องเรียน และนอกห้องเรียน ความร่วมมือในกิจกรรมต่างๆ ความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย (ดวงเดือน แสงชัย, 2531 หน้า 41)

ส่วน วาสนา โกวิทยา (2525, หน้า 220-221) ได้กล่าวถึงวิธีวัดและประเมินผล ทักษะการเขียนไว้ 3 ประเด็นคือ

1. การวัดเฉพาะทักษะการเขียนเพียงอย่างเดียว หรือการวัดทักษะการเขียนให้สัมพันธ์ กับทักษะอื่นๆ เช่น ฟัง-เขียน อ่าน-เขียน พูด-เขียน เป็นต้น ในการวัดทักษะการเขียนอย่างเดียว ได้แก่ การคัดลอกข้อความที่กำหนดให้โดยการเขียนบรรยาภาพ ส่วนการวัดทักษะการเขียนให้สัมพันธ์กับทักษะอื่น ได้แก่ การเขียนตามคำบอก เขียนสรุปภาพจากเรื่องที่ตนได้ฟัง ได้อ่าน หรือ อ่านเรื่องที่ตนเขียนให้ผู้อื่นฟัง

2. การวัดจุดย่อยหรือการวัดสรุปรวม

- 2.1 การวัดจุดย่อยของทักษะการเขียน ได้แก่ การเขียนเครื่องหมายวรรคตอน การเขียนเกี่ยวกับไวยากรณ์เรื่องใดเรื่องหนึ่ง การเรียงคำในประโยค การสะกดคำ เป็นต้น

- 2.2 การวัดสรุปรวมของทักษะการเขียน ได้แก่ การเขียนตามคำบอก การเขียน ข้อความต่อเนื่องในรูปแบบต่างๆ กัน การเขียนเรียงประโยคที่สับสนให้เรียงตามลำดับเหตุการณ์

และเหตุผล การเขียนข้อความตามคำบอก การเขียนกรอกแบบฟอร์มต่างๆ การเขียนบทละครสั้นๆ การเขียนร้อยกรองในรูปแบบต่างๆ

3. การวัดทักษะการเขียนโดยตรงหรือโดยทางอ้อม ในการวัดทักษะการเขียนโดยตรง คือ การให้ผู้เรียนลงมือเขียนจริงๆ แต่ในทางปฏิบัติบางครั้งมีอุปสรรคบางประการจึงจำเป็นต้องวัดโดยทางอ้อม คือ ใช้วิธีการที่สัมพันธ์กับการเขียนหรือความสามารถด้านการเขียน เช่น วัดความสามารถของผู้เรียนที่จะบอกได้ว่าข้อความที่กำหนดให้มีประโยคใดที่ไม่มีเนื้อความเกี่ยวข้องกับข้อความนั้น และให้ผู้เรียนระบุประโยคนั้นออกมา ซึ่งผู้เรียนจะต้องใช้ความสามารถของการระลึกได้ เมื่อผู้เรียนมีความสามารถระดับนี้แล้วจะสามารถถ่ายโอนไปใช้ในระดัการเขียนจริงได้ ดังนั้นครูผู้สอนอาจจะจัดการฝึกให้เกิดทักษะการเขียนโดยวิธีทางอ้อมเสียก่อนแล้วจึงพัฒนาไปสู่การเขียนจริง ในการเขียนจริงก็สามารถเริ่มจากชั้นง่าย ๆ ไปจนถึงชั้นที่ยาก ซึ่งเป็นขั้นที่ผู้เรียนต้องใช้ทักษะและความสามารถในการเขียนด้วยตนเอง

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

กศยา แสงเดช (2530, หน้า 76) ได้ศึกษาเรื่องการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยวิธีสอนตามแนวการเรียนรู้เพื่อรู้แจ้ง (Mastery Learning) กับวิธีสอนตามแผนการสอน โรงเรียนสายน้ำทิพย์ กรุงเทพฯ จำนวน 80 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 40 คน ผลการศึกษาพบว่านักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัย

กรองทอง โพธิ์ทอง (2532, หน้า ค) ได้วิจัยเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้หลักการเรียนรู้เพื่อรู้แจ้งกับการสอนตามคู่มือครู ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ใช้การสอนโดยใช้หลักการเรียนรู้เพื่อรู้แจ้งและกลุ่มที่สอนตามคู่มือ เมื่อสิ้นสุดการทดลองได้ทดสอบนักเรียนทั้งสองกลุ่มพบว่านักเรียนที่ได้รับการเรียนการสอนโดยใช้หลักการ

เรียนเพื่อรู้แจ้ง (Mastery Learning) มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

มนัสสวาท โปทะยะ (2531, หน้า ง) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความสนใจและแรงจูงใจในวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยหลักการเรียนเพื่อรู้แจ้งกับการสอนตามคู่มือครู ตัวอย่างประชากรคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 80 คน พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนตามหลักการเรียนเพื่อรู้แจ้งกับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนและความสนใจในการเรียนแตกต่างกัน ส่วนแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน

วิภา รังงาม (2534, หน้า 106) ทำการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่ำด้วยกระบวนการเรียนเพื่อรอบรู้ โรงเรียนชุมชนหนองสองห้อง จังหวัดขอนแก่น จำนวน 30 คน ผลปรากฏว่านักเรียนที่เรียนด้วยกระบวนการเรียนเพื่อรอบรู้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่าเกณฑ์ที่ผู้วิจัย ตั้งใจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการศึกษาข้อมูล แนวคิด และทฤษฎีต่างๆ ในเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทำให้ผู้วิจัยได้เกิดแนวคิดที่จะนำมาพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารทางการเขียนได้อย่างถูกต้องตามหลักภาษาและเหมาะสมกับวัฒนธรรม บริบทสถานการณ์ รวมถึงมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษต่อไป